

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie przeciętgo konsumenta, o którym mowa w dyrektywie 2005/29/WE ⁽¹⁾, rozumianego jako konsumenta, który jest właściwie poinformowany, dostatecznie uważny i rozsądny – ze względu na swoją elastyczność i nieokreśloność – nie powinno być sformułowane z odniesieniem do najlepszej wiedzy i doświadczenia, a w konsekwencji odsyłać nie tylko do klasycznego pojęcia homo oeconomicus, ale także do zdobyczy najnowszych teorii na temat ograniczonej racjonalności, które wykazały, jak ludzie często działają, ograniczając niezbędne informacje „nierozsądnymi” decyzjami, jeśli odniesie się je do tych, które zostałyby podjęte przez podmiot hipotetycznie uważny i rozsądny[,] [a zatem] zdobyczy, które wprowadzają większą potrzebę ochrony konsumentów w przypadku – coraz częściej powtarzającym się we współczesnej dynamice rynku – zagrożenia w zakresie nacisku poznawczego?
- 2) Czy może zostać uznana za agresywną sama w sobie praktyka handlowa, w której ze względu na oprawę informacji (framing)[.] wybór może jawić się jako obowiązkowy i bez odmiennych możliwości, biorąc pod uwagę art. 6 ust. 1 dyrektywy [...], uznający za wprowadzającą w błąd praktykę handlową, która w jakikolwiek sposób wprowadza lub może wprowadzić w błąd przeciętgo konsumenta, „w tym poprzez wszystkie okoliczności jej prezentacji”?
- 3) Czy dyrektywa dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych uzasadnia uprawnienia Autorità nazionale per la concorrenza ed il mercato (urzędu ochrony konkurencji i rynku), [po ujawnieniu zagrożenia w zakresie nacisku psychologicznego związanego: 1) z trudną sytuacją, w której zwykle znajdują się osoby ubiegające się o kredyt, 2) ze złożonością umów przedłożonych do podpisu przez konsumenta, 3) ze jednoczesnym przedłożeniem oferty prezentowanej w pakiecie, 4) z krótkim terminem udzielonym na podpisanie oferty], do wprowadzenia wyjątku od zasady możliwości łączenia sprzedaży produktów ubezpieczeniowych ze sprzedażą niepowiązanych produktów finansowych poprzez zobowiązanie do 7 dniowego okresu pomiędzy podpisaniem dwóch umów?
- 4) Czy, w związku z takim uprawnieniem do tłumienia agresywnych praktyk handlowych, dyrektywa (UE) 2016/97 ⁽²⁾, a w szczególności jej art. 24 ust. 3, stoi na przeszkodzie wydaniu przez Autorità Garante per la concorrenza ed il mercato decyzji na podstawie art. 2 lit. d) i j), art. 4, 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE oraz krajowego ustawodawstwa transponującego, przyjętego po odrzuceniu wniosku o zobowiązania w następstwie odmowy towarzystwa świadczącego usługi inwestycyjne w przypadku sprzedaży krzyżowej produktu finansowego i produktu ubezpieczeniowego niezwiązanego z tym pierwszym – oraz w przypadku wystąpienia zagrożenia nacisku na konsumenta związanego z okolicznościami konkretnego przypadku, które można również wywnioskować ze złożoności dokumentacji podlegającej zbadaniu – przyznania konsumentowi siedmiodniowego spatium deliberandi [okresu na zastanowienie się] między sformulowaniem oferty krzyżowej a podpisaniem umowy ubezpieczeniowej?
- 5) Czy uznanie za agresywną praktykę samego połączenia dwóch produktów finansowych i ubezpieczeniowych może w konsekwencji stanowić niedozwolony akt regulacyjny i nie spowoduje nałożenia na przedsiębiorcę (a nie na AGCM, jak powinno być) (trudnego do spełnienia) ciężaru udowodnienia, że nie chodzi o praktykę agresywną, która narusza dyrektywę 2005/29/WE (zwłaszcza, że wskazana dyrektywa nie pozwala państwom członkowskim na przyjęcie bardziej restrykcyjnych środków niż środki w niej określone, nawet w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów), lub czy przeciwnie to odwrócenie ciężaru dowodu nie istnieje, o ile na podstawie obiektywnych elementów stwierdza się konkretne zagrożenie nacisku na konsumenta potrzebującego uzyskania kredytu w obliczu złożonej oferty krzyżowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005, L 49, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz.U. 2016, L 26, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 października 2022 r. – Ente Cambiano Società cooperativa per azioni/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-660/22)

(2023/C 24/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ente Cambiano Società cooperativa per azioni

Druga strona postępowania: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 i nast. oraz art. 101, 102, 120 i 173 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które tak jak art. 2 ust. 3-ter i 3-quater decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 18 z dnia 14 lutego 2016 r., przekształconego ze zmianami w ustawę nr 49 z dnia 8 kwietnia 2016 r., w brzmieniu mającym zastosowanie *ratione temporis*, uzależniają od wpłaty kwoty wynoszącej 20 % aktywów netto na dzień 31 grudnia 2015 r. możliwość przekazania – zamiast przystąpienia do grupy – przez banki spółdzielcze posiadające na dzień 31 grudnia 2015 r. aktywa netto o wartości przekraczającej 200 mln EUR działalności bankowej na rzecz spółki akcyjnej, także nowo utworzonej, która otrzymała zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej, zmieniając własny statut w sposób wyłączający prowadzenie działalności bankowej i zachowując jednocześnie klauzule dotyczące przeważającego celu samopomocowego spółki, o których mowa w art. 2514 codice civile (kodeksu cywilnego), a także zapewniając akcjonariuszom usługi w zakresie utrzymania stosunków z przejmującą spółką akcyjną, szkoleń i informacji w przedmiocie oszczędzania oraz promowania programów pomocowych?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – S.Ö./Stadt Duisburg**

(Sprawa C-684/22)

(2023/C 24/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S.Ö.

Strona pozwana: Stadt Duisburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 TFUE sprzeciwia się uregulowaniu, zgodnie z którym w przypadku dobrowolnego nabycia (nieuprzywilejowanego) obywatelstwa państwa trzeciego następuje z mocy prawa utrata obywatelstwa państwa członkowskiego, a tym samym obywatelstwa Unii, jeżeli indywidualne badanie skutków utraty obywatelstwa ma miejsce tylko wtedy, gdy zainteresowany cudzoziemiec uprzednio złożył wniosek o wydanie zezwolenia na zachowanie obywatelstwa i wniosek ten został pozytywnie rozpatrzony przed nabyciem obcego obywatelstwa?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Czy art. 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na zachowanie obywatelstwa nie można ustanawiać warunków, które skutkują tym, że ocena indywidualnej sytuacji zainteresowanego i jego rodziny w odniesieniu do konsekwencji utraty statusu obywatela Unii nie jest dokonywana lub zyskuje podrzędne znaczenie względem innych wymogów?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 listopada 2022 r. – N.Ö. i M.Ö./Stadt Wuppertal**

(Sprawa C-685/22)

(2023/C 24/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Düsseldorf